

opusdei.org

Nedeľa 2. týždňa v Cezročnom období (cyklus C)

Rozjímanie na nedeľu 2. týždňa
v Cezročnom období (cyklus C).
Navrhované témy sú: Boh nás
volá po mene; jednota vzniká z
túžby byť obohatený druhými;
Mária sa stará o jednotu.

19.01.2025

KEĎ SA S NIEKÝM STRETNEME,
najprv sa ho spýtame, ako sa volá.
Každé vlastné meno v sebe skrýva
dva rozmery. Na jednej strane je to

to, čo umožňuje odlíšiť sa ako jedinečný a neopakovateľný jedinec. A zároveň nám uvedenie nášho mena umožňuje vstúpiť do vzťahu s druhým človekom, umožňuje nám vytvoriť spoločenstvo.

„Národy uvidia tvoju spravodlivosť a králi tvoju slávu, budú ťa volať novým menom, vysloveným ústami Pána“ (Iz 62, 2). Tieto slová proroka Izaiáša adresované Jeruzalemu sa môžu vzťahovať aj na náš život. V obrade prijatia krstu sa pýtame na meno toho, kto má prijať sviatosť, pretože „Boh volá každého z nás po mene, miluje nás individuálne, v konkrétnosti našich dejín“[1].

Každého z nás miluje Boh jedinečnou láskou. Naše meno je v jeho ústach ako meno dieťaťa na perách jeho matky, keď ho chce rozosmiať alebo potešiť po páde. Prorok ďalej hovorí: „Už sa nebudeš volať ‚opustený‘ a tvoja krajina sa nebude volať ‚spustošená‘; budeš sa volať ‚môj

milovaný‘ a tvoja krajina ,milovaná‘, lebo Pán si ťa oblúbi“ (Iz 62, 4).

Cítíme v sebe zvyčajne slová povzbudení a útechy, ktoré nám Pán adresuje v každom čase?

Niekedy si možno myslíme, že naša modlitba spočíva najmä v oslovovaní Boha slovami. Ale možno by sme najprv urobili dobre, keby sme počúvali, ako Boh vyslovuje naše meno a pozýva nás, aby sme otvorili svoj život jeho prítomnosti. Naše povolanie je ukotvené v tomto láskyplnom vzťahu s Bohom. A tak ako má každý z nás osobné meno, ktoré nás robí jedinečnými v očiach Najsvätejšej Trojice, tak vieme, ako Boh nazýva sám seba: „Láska je vlastné meno Boha“[2].

„DARY MILOSTI sú rozličné, ale Duch je ten istý. Aj služby sú rozličné, ale

Pán je ten istý. A rozličné sú aj účinky, ale Boh, ktorý pôsobí všetko vo všetkých, je ten istý“ (1 Kor 12, 4-5). To sú známe slová svätého Pavla z druhého čítania dnešnej svätej Omše, ktorými sa snaží zdôrazniť jednotu Cirkvi, ktorá udržiava jej bohatú pluralitu. Boh pozýva každého z nás, aby sme Ho nasledovali na osobnej ceste dôverného spojenia s ním, a tak nás volá po mene. Záleží mu na našich životoch, na talentoch, ktoré nám dal, a na obmedzeniach, ktoré vnímame, keď sa snažíme uviesť do praxe to, čo nám ponúka. Zároveň však jedným z najlahodnejších plodov Božieho povolania je vytvorenie rodiny, do ktorej patria ľudia s rôznymi darmi a citlivosťou. Akú radosť môžeme prežívať z vedomia, že sme súčasťou takejto bohatej rodiny!

„Legitímna rozmanitosť v žiadnom prípade nie je v rozpore s jednotou

Cirkvi, ale naopak, zvyšuje jej česť a nemalou mierou prispieva k plneniu jej poslania“[3]. V Cirkvi existujú rôzne spôsoby ohlasovania evanjelia, pretože jej jednota je založená na tvorivej láske. Naše mená, ktoré Boh vyslovuje s takou láskou, nás otvárajú ostatným, aby nás aj oni mohli volať a aby sme spoločne prinášali dobrú vôňu Krista do každého kúta sveta.

„Od roku 1928 som sa nikdy neunavil opakovať,“ vysvetľoval svätý Josemaría, „že rôznorodosť názorov a konania v časných a teologických záležitostiach nie je pre Dieło problémom: rôznorodosť, ktorá existuje a vždy bude existovať medzi členmi Opus Dei, je, naopak, prejavom dobrého ducha, čistého života, rešpektovania legitímnej možnosti každého z nich“[4]. V tejto malej časti Cirkvi – Diele – chceme obdivovať aj veľkú rôznorodosť citlivostí. Byť každým dňom

jednotnejšou rodinou spočíva práve v tom, že budeme podporovať svoj vlastný spôsob bytia a myslenia; a zároveň prejavovať skutočný záujem chcieť sa obohatiť názormi a postojmi tých, ktorí sú okolo nás.

EVANJELIUM DNEŠNEJ svätej Omše nás uvádza do malebného prostredia židovskej svadby v Káne Galilejskej. Je pozoruhodné, že krátko po tom, ako si Ježiš vybral svojich prvých učeníkov, pozýva ich k účasti na oslave s takým hlbokým spoločenským významom. Zároveň každému z nás pripomína, ako nás pobáda k pocitu hlbokej osobnej zodpovednosti v našom rodinnom a profesionálnom živote, aj ten ďalší rozmer: zmysel pre spoločenstvo. Byť súčasťou Cirkvi, Božej rodiny, znamená tiež vedieť sa tešiť zo spoločnosti iných.

Uprostred živej oslavy sa minie víno. Len diskrétna a jemná žena si všimne veľkú tieseň, ktorú prežívajú organizátori podujatia. Uvoľnená a radostná atmosféra sa v krátkom okamihu mohla zmeniť na veľké sklamanie. Mária sa však prihovára svojmu Synovi a hovorí: „Nemajú víno“ (Jn 2, 3). Na hostine môže byť víno obrazom jednoty, svornosti a naša Matka, ktorá sa s neúnavnou starostlivosťou stará o Cirkev, nechce, aby došlo. Vždy sa prihovára za to, aby naša rôznorodosť bola skôr zdrojom vzájomného porozumenia a obdivu než jeho prekážkou.

„Urobte všetko, čo vám povie“ (Jn 2, 5). Týmito slovami nám Mária dáva vetu, ktorá by mohla zhrnúť celý náš život. Naše povolanie od Boha – to meno, ktoré nám dal – nás vedie k tomu, aby sme svojím životom odovzdanosti budovali Cirkev. „Božie povolanie nám dáva poslanie, pozýva nás, aby sme sa podieľali na

jedinečnej úlohe Cirkvi, aby sme boli svedkami Krista pre našich blížnych a aby sme všetko prinášali Bohu“[5]. Môžeme prosiť našu Matku, Matku sladkého mena, aby sme sa aj my chceli starať o jednotu Cirkvi do tej miery, že budeme žiť svoje vlastné povolanie s radosťou a láskou.

[1] František, *Audiencia*, 18-IV-2018.

[2] Benedikt XVI, *Homília*, 3-V-2010.

[3] Svätý Ján Pavol II, *Ut unum sint*, bod 50.

[4] Svätý Josemaría, *Rozhovory*, bod 38.

[5] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 45.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/nedela-2-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi-cyklus-c/](https://opusdei.org/sk-sk/article/nedela-2-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi-cyklus-c/)
(10.04.2026)